

Pla de seguiment del gat fer i altres mesocarnívors al Parc del Montnegre i el Corredor (2021)

Desembre 2021

Cooperativa membre de:

Contingut

1. Introducció	2
2. Mètodes: treball de camp i anàlisi de les dades.....	4
3. Resultats	7
4. Discussió i conclusions	13
4.1. Guineu (<i>Vulpes vulpes</i>)	14
4.2. Teixó (<i>Meles meles</i>).....	14
4.3. Fagina (<i>Martes foina</i>).....	14
4.4. Geneta (<i>Genetta genetta</i>)	14
4.5. Futurs objectius.....	15
5. Activitats formatives.....	15
6. Bibliografia	16

1. Introducció

Els mamífers carnívors tenen un paper clau en els ecosistemes, ja que la seva presència i abundància influencien a la resta de la comunitat d'éssers vius. El seu impacte sol associar-se a la regulació de les poblacions de preses: petits mamífers, insectes, altres invertebrats, etc.; així com a la dispersió de llavors que exerceixen les espècies més omnívores (Crooks i Soulé, 1999; Roemer et al., 2009). La distribució i abundància de les espècies que integren la comunitat de carnívors varia al llarg del territori català (Ruiz-Olmo i Aguilar, 1995), malgrat que encara existeixen forces interrogants al voltant d'espècies menys freqüents o més discretes, com ara el gat fer (*Felis silvestris*) o la marta (*Martes martes*). D'altra banda, l'evolució de les poblacions d'aquestes espècies al llarg del temps presenta encara més incògnites. Per resoldre-les, és bàsic establir una metodologia de seguiment a llarg termini a diferents punts del territori. D'aquesta manera, serà possible millorar el coneixement sobre l'estat de conservació de les diferents espècies i valorar la necessitat d'intervenir o no amb l'objectiu de reforçar-lo.

El seguiment realitzat al Parc del Montnegre i el Corredor, i encarregat per la Gerència de Serveis d'Espais Naturals, aporta una sèrie de noves dades que han d'ajudar en la gestió de l'espai. Per altra banda, les dades que s'han recollit complementen les obtingudes en altres estacions (**Figura 1**) dins del pla de seguiment del gat fer i altres mesocarnívors, impulsat pel Grup de Recerca en Carnívors de Catalunya (FELIS-ICHN) i la Fundació Barcelona Zoo. Aquest, té l'objectiu de crear una xarxa d'estacions de mostreig que permeti obtenir informació sobre l'estat actual i l'evolució de la comunitat de mesocarnívors terrestres a diferents punts de Catalunya de forma simultània.

Al Parc del Montnegre i el Corredor, hi ha evidències recents de la presència de quatre espècies de mesocarnívors: la guineu (*Vulpes vulpes*), la geneta (*Genetta genetta*), la fagina (*Martes foina*), i el teixó (*Meles meles*) (Torre et al., 2003a; Corbera et al., 2020). A més, l'establiment d'una població de gat fer al massís del Montseny incrementa la

probabilitat de què algun individu pugui aparèixer al Montnegre en un futur pròxim (Vilella i Sayol, 2021).

1. Alta Ribagorça
2. Parc Natural de les Capçaleres del Ter i del Freser
3. Espai d'Interès Natural de l'Alta Garrotxa
4. Espai d'Interès Natural del massís de les Salines
5. Paratge Natural d'Interès Nacional de l'Albera
6. Serra de Montclar (La Noguera)
7. Odèn-Solsonès
8. Espai d'Interès Natural Serra del Catllaràs
9. Parc del Castell de Montesquiu
10. Parc Natural del Montseny
11. Parc Natural del Cadí-Moixeró – Oest
12. Parc Natural del Cadí-Moixeró – Est
13. Parc Natural del Montgrí
14. Parc Natural de Sant Llorenç del Munt i l'Obac
15. Parc Natural de la Muntanya de Montserrat
16. Espai Natural de les Guilleries-Savassona
17. Parc del Montnegre i el Corredor
18. Vall de Marfà-Moianès

Figura 1. PSC mostrejades durant l'any 2021. En taronja, es marquen les localitats on ha aparegut el gat fer, espècie paraigua del projecte.

Durant els darrers anys, el trampeig fotogràfic ha estat aplicat amb diversos objectius com a tècnica de seguiment als espais de la Xarxa de Parcs Naturals de la Diputació de Barcelona (Torre et al., 2003a; Torre et al., 2009; Sayol i Vilella, 2019). No obstant, a causa del seu caràcter puntual i a diferències metodològiques, cap dels estudis ha permès determinar com evolucionen les poblacions de carnívors al llarg del temps. El disseny aplicat en aquest cas, amb un mínim de 12 càmeres disposades regularment en forma de quadrícula i separades per 1,5 km, està pensat per ser fàcilment reproduïble anualment i per maximitzar la utilitat i fiabilitat de les dades d'abundància que s'obtinguin per cada espècie.

La primera campanya de mostreig al Parc del Montnegre i el Corredor dins el marc d'aquest Pla de seguiment es va iniciar l'abril de 2021. Durant més d'un centenar de dies, les càmeres van estar funcionant contínuament i van possibilitar l'obtenció d'un

nombre suficient de fotografies per estimar l'abundància relativa de la majoria d'espècies de mesocarnívors detectades. Gràcies a aquesta informació, es complementa i s'actualitza el coneixement dels carnívors i de la resta de grans i mitjans mamífers que viuen al Parc, ajudant així a guiar les mesures de gestió de fauna que puguin aplicar-se en un futur. Aquest treball ha estat possible gràcies al suport de la Diputació de Barcelona i la col·laboració de la seva guarderia.

Imatge 1. Fagines (*Martes foina*)

2. Mètodes: treball de camp i anàlisi de les dades

Cadascuna de les estacions de seguiment en què s'estructura el projecte està formada per un mínim de 12 càmeres disposades en forma de quadrícula amb una separació aproximada d'1,5 km. La distància entre càmeres es basa en l'extensió mínima de l'espai vital del gat fer i d'altres carnívors (dins la unitat mostral no hi hauria cap àrea sense mostrejar prou gran per encabir el territori sencer d'un individu, maximitzant així la probabilitat de detectar tots els individus presents), alhora que es pretén que els aparells estiguin prou allunyats per tal que puguin ser considerats com unitats de mostreig independents. Malgrat que el disseny fos acordat amb l'objectiu de

maximitzar l'eficiència del mostreig en relació al gat fer, el fet d'utilitzar una metodologia força generalista permet l'obtenció de dades valuoses sobre les espècies de mesocarnívors terrestres que tenen una distribució i un comportament similars al felí.

L'estació del Parc està situada entre els 150 i els 700 m d'altitud, des de la vall de Fuirosos fins a les proximitats del Turó Gros (Annex 1). Ocupa majoritàriament el vessant nord del massís del Montnegre, resseguint els torrents estacionals que desemboquen a la riera de Fuirosos. No obstant, el sector sud de la parcel·la es troba en vessant assolat, donant al mar. La major part de la superfície és forestal, dominada per alzinars, rouredes i alguna pineda de pi blanc o pi pinyer. El pendent és destacat a la major part de la parcel·la i hi trobem diverses pistes que el sortegen. També s'intercalen alguns punts d'aigua permanents, en forma de petits estanys que garanteixen les necessitats hídriques de la fauna. És una zona força freqüentada per excursionistes i manté algunes masies habitades. La parcel·la es troba entre el municipi de Sant Celoni i de Sant Iscle de Vallalta.

Les dotze càmeres instal·lades van estar actives les 24 hores del dia i disparaven de forma automàtica en detectar moviment, produint ràfegues de tres imatges a cada activació del sensor, la velocitat de recuperació del qual es va establir a la mínima possible (al voltant d'un segon). L'hora es va configurar segons el Temps Universal Coordinat (UTC), ja que és el que més s'ajusta a l'hora solar real. Les fotos d'una mateixa espècie a una mateixa càmera es van considerar com a contactes independents a partir d'una separació mínima de 60 minuts. Malauradament, es va produir el robatori d'una de les càmeres i això ha alterat lleugerament els resultats: l'ocupació s'ha calculat a partir d'11 punts.

A partir del nombre de contactes, es van calcular tres variables diferents:

- Ocupació (nombre de punts): del total de càmeres, en quantes ha aparegut cada espècie. Permet fer una aproximació a l'extensió de l'àrea de distribució de les espècies a la zona.
- Freqüència de detecció per 100 dies de mostreig (RAI): el nombre de contactes d'una espècie que s'han produït en una determinada càmera, estandarditzat per 100 dies amb l'objectiu de facilitar comparacions entre càmeres. S'usa com a índex d'abundància relativa.
- Percentatge de contactes (mesocarnívors): del total de contactes de mesocarnívors obtinguts en una càmera, quin percentatge correspon a cada espècie. S'han calculat mitjanes per parcel·la i per regió biogeogràfica (alta muntanya, muntanya mitjana i franja mediterrània). També s'utilitza com a índex d'abundància relativa.

Tant per la freqüència de detecció com pel percentatge, els intervals de confiança del 95% s'han calculat d'acord amb una distribució normal i l'error estàndard de la variable corresponent.

Algunes d'aquestes variables es presenten únicament per l'estació del Montnegre, mentre que d'altres són comparades amb les obtingudes a la resta d'estacions de seguiment del projecte. Per a l'elaboració d'aquest informe, s'han utilitzat dades de 14 zones: l'Albera, les Salines, el Montgrí, la Vall de Marfà, Montserrat, Odèn - Solsonès, Capçaleres del Ter i el Freser, Alta Garrotxa, Alta Ribagorça, Serra de Montclar – La Noguera, Catllaràs, Guillerics, Montseny i Montesquiu-Bisaura.

Imatge 2. Guineus (*Vulpes vulpes*)

3. Resultats

Abundància relativa de mesocarnívors terrestres

Els resultats del seguiment indiquen la detecció d'un total de 14 espècies de mamífers, incloent-hi els humans (Taula 1). D'aquestes, tan sols tres serien de caràcter domèstic: el gat, el gos i la cabra. Per altra banda, s'han detectat cinc espècies de carnívors, d'entre les quals caldria destacar la mostela, espècie que sembla haver-se recuperat recentment en algunes zones (Vilella, Soler i Sayol, 2021). Ha aparegut a tres punts de mostreig amb poca freqüència, però cal tenir en compte que el disseny utilitzat està pensat per mesocarnívors i, per tant, no seria el més adient per detectar-la.

La guineu i la fagina han aparegut a tots els punts de mostreig, tot i que el cànid tindria una freqüència de detecció lleugerament superior. Pel que fa a la geneta, ha estat detectada en 10 punts, un nombre significativament elevat que confirma la ubiqüitat d'aquesta espècie al massís. El teixó, tot i haver aparegut en 8 punts de mostreig, s'ha detectat força menys sovint que la resta de mesocarnívors.

Espècies	Nº de punts	Mitjana RAI (contactes/ 100 dies)	Desviació estàndard RAI
Senglar (<i>Sus scrofa</i>)	11/11	33,68	32,72
Cabirol (<i>Capreolus capreolus</i>)	11/11	23,70	17,22
Guineu (<i>Vulpes vulpes</i>)	11/11	20,81	23,06
Fagina (<i>Martes foina</i>)	11/11	18,63	46,53
Geneta (<i>Genetta genetta</i>)	10/11	10,59	18,07
Persones (<i>Homo sapiens</i>)	3/11	5,39	14,02
Teixó (<i>Meles meles</i>)	8/11	4,39	5,97
Esquirol (<i>Sciurus vulgaris</i>)	9/11	2,73	2,73
Gat domèstic (<i>Felis catus</i>)	5/11	1,79	3,52
Bestiar caprí (<i>Capra aegagrus</i>)	2/11	1,12	3,29
Llebre (<i>Lepus europaeus</i>)	3/11	0,85	1,51
Mostela (<i>Mustela nivalis</i>)	3/11	0,67	1,49
Gos (<i>Canis familiaris</i>)	6/11	0,65	0,86
Conill (<i>Oryctolagus cuniculus</i>)	1/11	0,19	0,62

Taula 1. Nombre de punts on s'ha detectat cada espècie de mamífer (ordenades segons el RAI), així com la mitjana i la desviació estàndard del RAI calculades a partir dels valors de cadascuna de les 12 càmeres. En color, les espècies de carnívors salvatges.

Si comparem l'abundància relativa dels diferents mamífers salvatges (Figura 2), el senglar seria l'espècie més abundant, seguit del cabirol i la guineu, un patró que es repeteix al Montseny i a les Guilleries (Vilella i Sayol, 2021; Vilella, Soler i Sayol, 2021). La fagina presenta una mitjana semblant a la del cabirol i la guineu, malgrat que mostri fortes variacions. A continuació, entre la fagina i el teixó, trobaríem la geneta, també amb una abundància relativa molt variable entre càmeres. L'esquirol, la llebre, la mostela i el conill tancarien la llista.

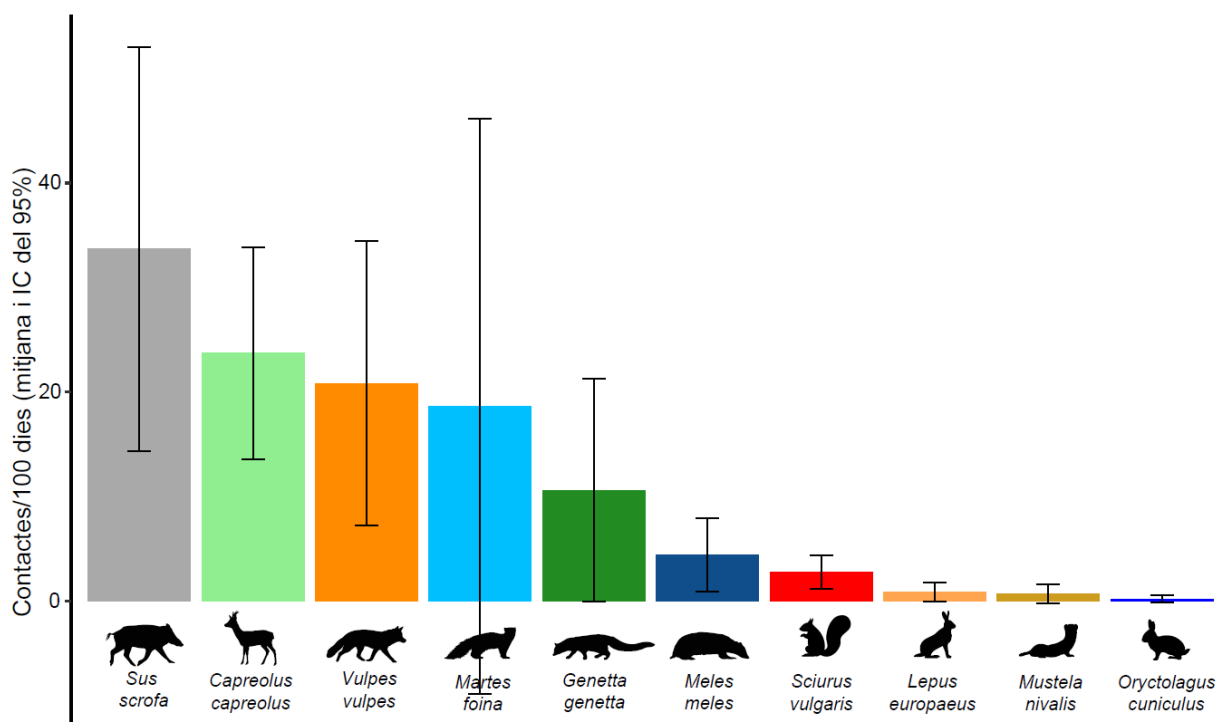

Figura 2. Mitjana del RAI i intervals de confiança (IC) del 95% calculats a partir del RAI obtingut per cada espècie de mamífer salvatge a cadascuna de les 11 càmeres.

Pel que fa al percentatge de carnívors obtingut a cada punt de mostreig (Figura 3), la guineu és l'espècie que destaca més en general, arribant a percentatges superiors al 50% a la meitat de les càmeres, situades principalment al sector central de la parcel·la. D'altra banda, el percentatge de teixó és força baix, tot i que arriba a ser l'espècie dominant a la zona de Santa Maria de Montnegre. També s'observa com l'abundància del mustèlid tendeix a disminuir a mesura que ens allunyem de la riera de Fuirosos. La

fagina i la geneta tenen un patró bastant constant al llarg de tota la parcel·la, malgrat que la primera arriba a dominar en quatre càmeres i la segona, en cap. L'Annex 2 inclou els mapes amb la distribució i abundància relativa detallada de cada espècie.

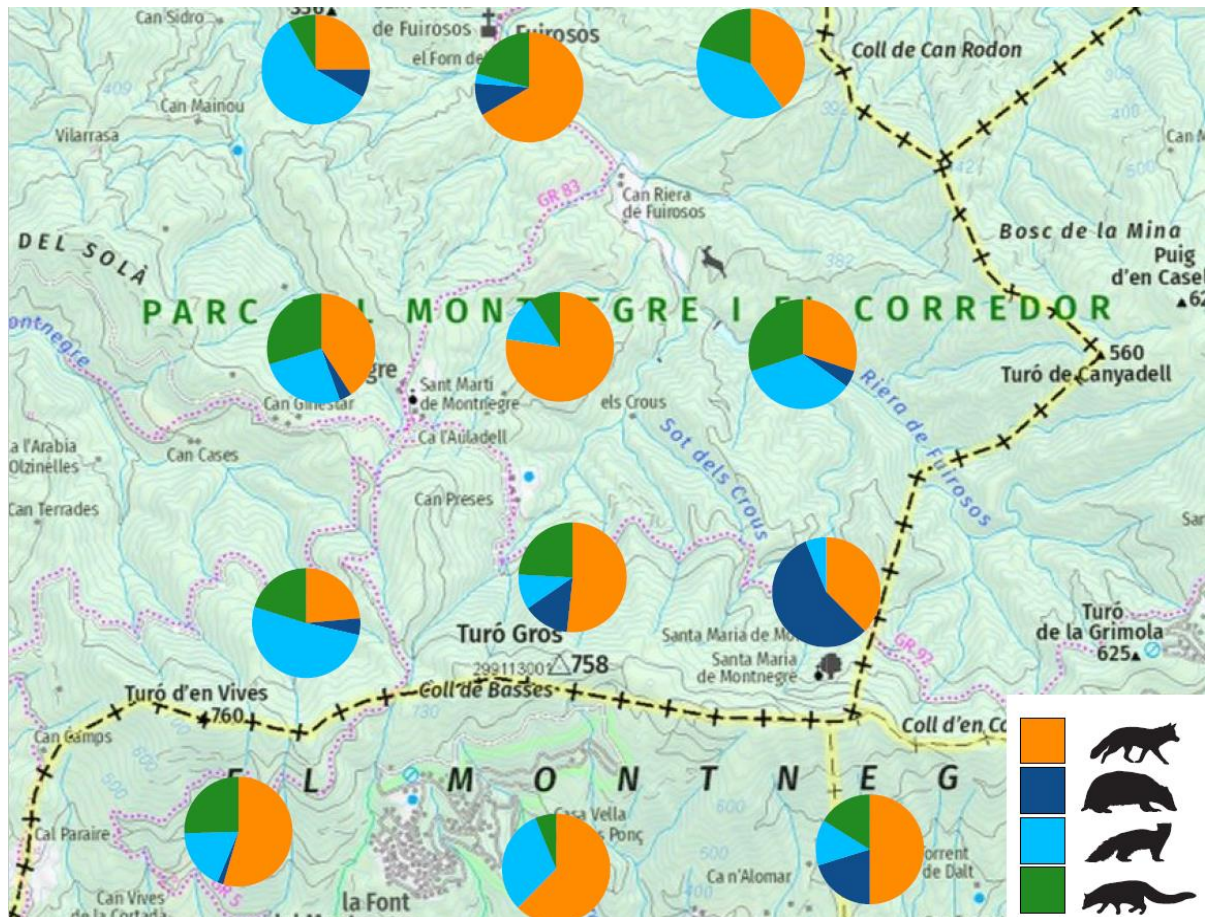

Figura 3. Percentatge a cada punt de mostreig de les quatre espècies de mesocarnívors terrestres detectades durant l'estudi. Localització aproximada.

Si comparem el percentatge mitjà, obtingut al Montnegre, de cada espècie de mesocarnívor amb el percentatge d'altres parcel·les mostrejades dins del projecte de seguiment del gat fer (Figura 4), veiem com la dominància de la guineu, superior al 40%, és constant a les diferents regions biogeogràfiques. Per contra, la baixa abundància del teixó registrada al Montnegre contrasta amb les altres parcel·les desplegades a la franja mediterrània i estaria més en línia amb els resultats de la muntanya mitjana. El percentatge tant de la fagina com de la geneta al Montnegre

estaria per sobre de la mitjana, tot i que també cal tenir en compte que en aquest espai no s'han detectat ni el gat fer ni la marta, la presència dels quals faria variar aquests resultats.

Imatge 3. Teixó (*Meles meles*)

Imatge 4. Geneta (*Genetta genetta*)

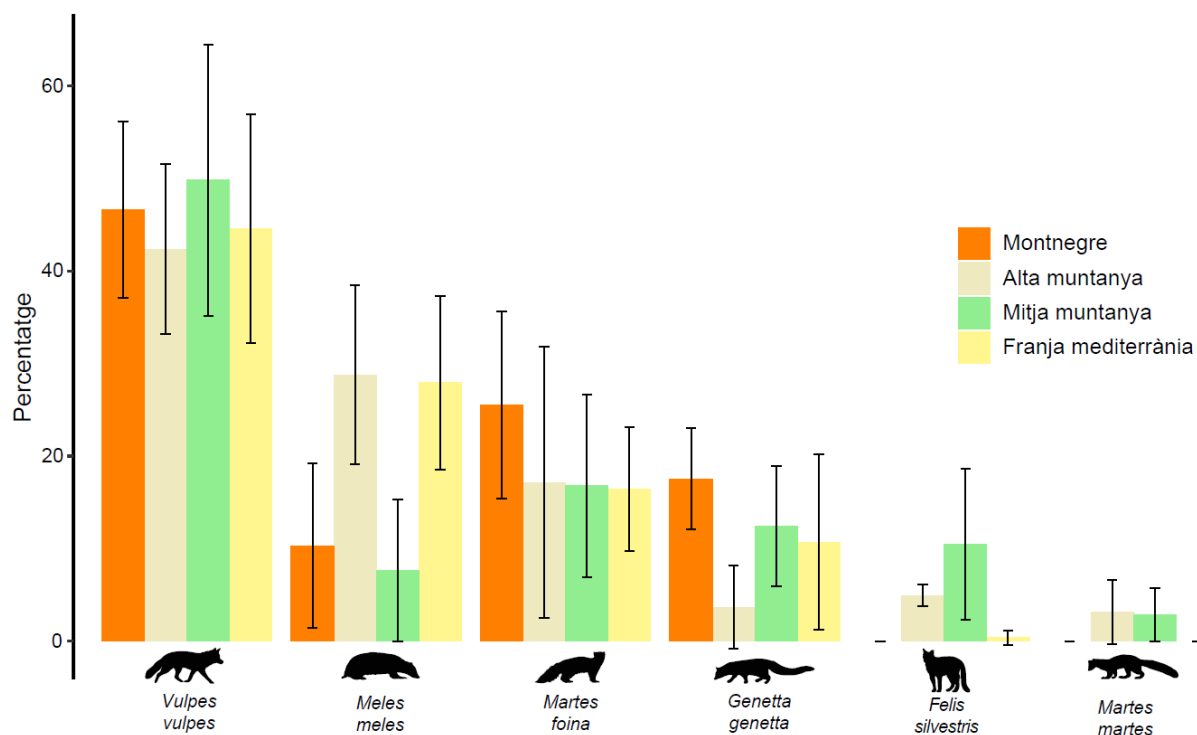

Figura 4. Percentatge de les sis espècies de mesocarnívors terrestres detectades al llarg del projecte. La primera columna correspon al percentatge calculat com a mitjana de tots els punts de mostreig de la parcel·la de Montnegre-Corredor. La resta, indiquen el percentatge obtingut per a cada tipologia d'hàbitat mostrejat a Catalunya: alta muntanya, muntanya mitjana i franja mediterrània, calculat a partir de la resta de parcel·les que formen part del projecte.

Imatge 5. Mostela (*Mustela nivalis*)

4. Discussió i conclusions

Els resultats del mostreig mostren que la guineu és el mesocarnívor dominant al Parc, acompanyada de la fagina, la geneta i el teixó, per aquest ordre. Les quatre espècies són els carnívors més comuns a Catalunya i ja havien estat detectats prèviament a la zona (Torre et al., 2003a; Corbera et al., 2020).

Tal com era d'esperar, l'estructura d'abundàncies obtinguda en el present estudi és molt més semblant a la registrada més recentment per la Delegació de la Serralada Litoral Central (ICHN), on la guineu apareix com l'espècie més abundant i el teixó ocupa l'última posició (Corbera et al., 2020).

L'any 2002, el Museu de Granollers havia obtingut uns resultats molt diferents, on la geneta era l'espècie dominant amb diferència, la fagina ocupava la segona posició, la detecció de la guineu era anecdòtica i el teixó no es va detectar (Torre et al., 2003a). Aquestes diferències aparegudes vint anys després podrien estar explicades per diversos motius. D'una banda, la metodologia utilitzada hi podria tenir a veure, ja que mentre que els treballs recents deixen les càmeres en funcionament durant diversos mesos i no utilitzen esquer, en l'estudi de Torre et al., (2003a) només deixaven les càmeres dues nits al mateix punt i utilitzaven sardines amb oli d'oliva com a atraient: un disseny que podria millorar la detectabilitat d'algunes espècies però alhora obviar la presència d'espècies més reticents a passar per davant la càmera o amb menys atracció per l'esquer (Torre et al., 2009). Per altra, és possible que la persecució que patia la guineu fa algunes dècades, almenys en relació amb els paranys no selectius, hagi disminuït i això l'hagi ajudat a seguir un patró de creixement poblacional ja observat a principis de segle (Ruiz-Olmo i Aguilar, 1995).

4.1. Guineu (*Vulpes vulpes*)

És l'espècie de carnívor més abundant, uns resultats que concorden amb els treballs ja realitzats en espais semblants (Sayol et al., 2018; Serrat, 2018; Serratosa i Rota, 2020), així com amb altres estudis de la península Ibèrica (Barea-Azcón et al., 2007; Sarmiento et al., 2009; Curveira-Santos et al., 2019). La seva ecologia generalista, tan pel que fa a l'hàbitat (O'Connell et al., 2006), com en la dieta (Carvalho i Gomes 2004), segurament ens explica per què és un carnívor tan freqüent a diferents regions.

4.2. Teixó (*Meles meles*)

És l'espècie menys detectada al Montnegre, tot i ser present a bona part de la zona de mostreig. Prefereix els llocs amb fondalades i ambients de ribera, on troba terrenys òptims per excavar-hi els seus caus (Ruiz-Olmo i Aguilar, 1995). Al Montnegre i el Corredor hi troba algunes zones amb l'hàbitat adequat, especialment les més planeres i properes a la riera de Fuirosos.

4.3. Fagina (*Martes foina*)

És la segona espècie més detectada, per sobre de la geneta i el teixó. Els ambients forestals del Parc li són molt propicis a l'hora de trobar aliment en forma de fruits, ocells o petits mamífers, i possiblement la seva versatilitat l'ajuda a distribuir-se per tota l'àrea de mostreig (Ruiz-Olmo i Aguilar, 1995). Ha obtingut uns percentatges més alts que en altres espais que presenten hàbitats similars.

4.4. Geneta (*Genetta genetta*)

Ha obtingut percentatges semblants a la fagina, tot i que lleugerament per sota. L'hàbitat del Parc li és molt favorable: un ambient molt mediterrani que li aporta un clima propici d'acord amb els seus requeriments termòfils (Ruiz-Olmo i Aguilar, 1995), i poblacions relativament constants de petits mamífers, que esdevenen el seu aliment

principal (Torre et al., 2003b). El seu percentatge mitjà al Parc és més elevat que l'obtingut en altres parcel·les del projecte.

4.5. Futurs objectius

De cara el futur, un seguiment continuat i a llarg termini d'aquesta zona permetrà observar en quina direcció evolucionen aquests canvis detectats en la comunitat de carnívors respecte a principis de segle. De la mateixa manera, es podrà determinar com responen les seves poblacions davant el present escenari de canvi climàtic. Finalment, serà interessant mantenir l'atenció en la possible colonització del massís del Montnegre per part del gat fer.

Per altra banda seria bo de fer activitats formatives als centres educatius i població local per tal de donar a conèixer-los i sensibilitzar de la seva importància.

5. Activitats formatives

Amb l'objectiu de què els guardes del Parc coneguin el seguiment i puguin implicar-se més activament en el treball de camp, s'ha acordat la realització d'una sessió formativa el gener de 2022. L'activitat es dividirà en dues parts: una presentació teòrica sobre les espècies objectiu i la metodologia del projecte, i tot seguit es farà una sortida de camp destinada a promoure el coneixement dels diferents rastres de carnívors i d'altres mamífers. El suport digital que s'utilitzarà es troba a l'Annex 3 .

6. Bibliografia

Barea-Azcón, J. M., Virgós, E., Ballesteros-Duperón, E., Moleón, M., & Chiroso, M. (2007). Surveying carnivores at large spatial scales: A comparison of four broad-applied methods. *Biodiversity and Conservation*, 16, 1213–1230.

Carvalho, J. C., & Gomes, P. (2004). Feeding resource partitioning among four sympatric carnivores in the Peneda-Gerês National Park (Portugal). *Journal of Zoology*, 263, 275–283.

Corbera, J., Viza, A., Torner, G., Preece, C., & Fernández-Martínez, M. (2020). Seguiment de mamífers amb càmeres de fototrampeig al Montnegre, resultats 2018-19. IV Trobada d'Estudiosos de la Serralada Litoral Central i VIII del Montnegre i el Corredor.

Crooks, K. R., & Soulé, M. E. (1999). Mesopredator release and avifaunal extinctions in a fragmented system. *Nature*, 400(6744), 563-566.

Curveira-Santos, G., Pedroso, N. M., Barros, A. L., & Santos-Reis, M. (2019). Mesocarnivore community structure under predator control: Unintended patterns in a conservation context. *PLoS One*, 14, 18.

O'Connell, A. F., Talancy, N. W., Bailey, L. L., Sauer, J. R., Cook, R., & Gilbert, A. T. (2006). Estimating site occupancy and detection probability parameters for meso- and large mammals in a coastal ecosystem. *Journal of Wildlife Management*, 70, 1625–1633.

Roemer, G. W., Gompper, M. E., & Van Valkenburgh, B. (2009). The ecological role of the mammalian mesocarnivore. *BioScience*, 59(2), 165-173.

Ruiz-Olmo, J., & Aguilar, À., (1995). Els grans mamífers de Catalunya i Andorra. Lynx Edicions, S.L., Barcelona.

Sarmento, P., Cruz, J., Eira, C., & Fonseca, C. (2009). Evaluation of camera trapping for estimating red fox abundance. *Journal of Wildlife Management*, 73, 1207–1212.

Sayol, F., & Vilella, M. (2019). Estudi de la comunitat de carnívors del Parc Natural del Montseny (2018-2019). Memòria tècnica del Grup de Naturalistes d'Osona (GNO-ICHN).

Sayol, F., Vilella, M., Bagaria, G., & Puig, J. (2018). El gat salvatge, *Felis silvestris* (Schreber, 1777), al Prepirineu oriental: densitat de les poblacions del Lluçanès i el Bisaura. Butlletí de la Institució Catalana d'Història Natural, 82, 185-191.

Serrat Crehuet, M. (2018). Competència interespecífica entre el gato montés (*Felis silvestris*) y otros pequeños carnívoros. Treball de Fi de Grau de la Universitat de Girona (UdG).

Serratos, E., & Rota, M. (2020). Estudi de la influència antròpica en les poblacions de mamífers carnívors a Osona. Treball de Fi de Grau de la Universitat de Vic (UVic-UCC).

Torre, I., Arrizabalaga, A., & Flaquer, C. (2003a). Estudio de la distribución y abundancia de carnívoros en el parque natural del Montnegre i el Corredor mediante trampeo fotográfico. Galemys, 15, 31-44.

Torre, I., Ballesteros, T., & Degollada, Y. A. (2003b). Cambios en la dieta de la gineta (*Genetta genetta* L innaeus, 1758) con relación a la disponibilidad de micromamíferos: ¿Posible preferencia por el topillo rojo? Galemys, 15, 12.

Torre, I., Ribas, A., & Arrizabalaga, A. (2009). Estudio de la comunidad de carnívoros del PN Del Montseny (Catalunya) mediante trampeo fotográfico. Galemys, 21, 165-180.

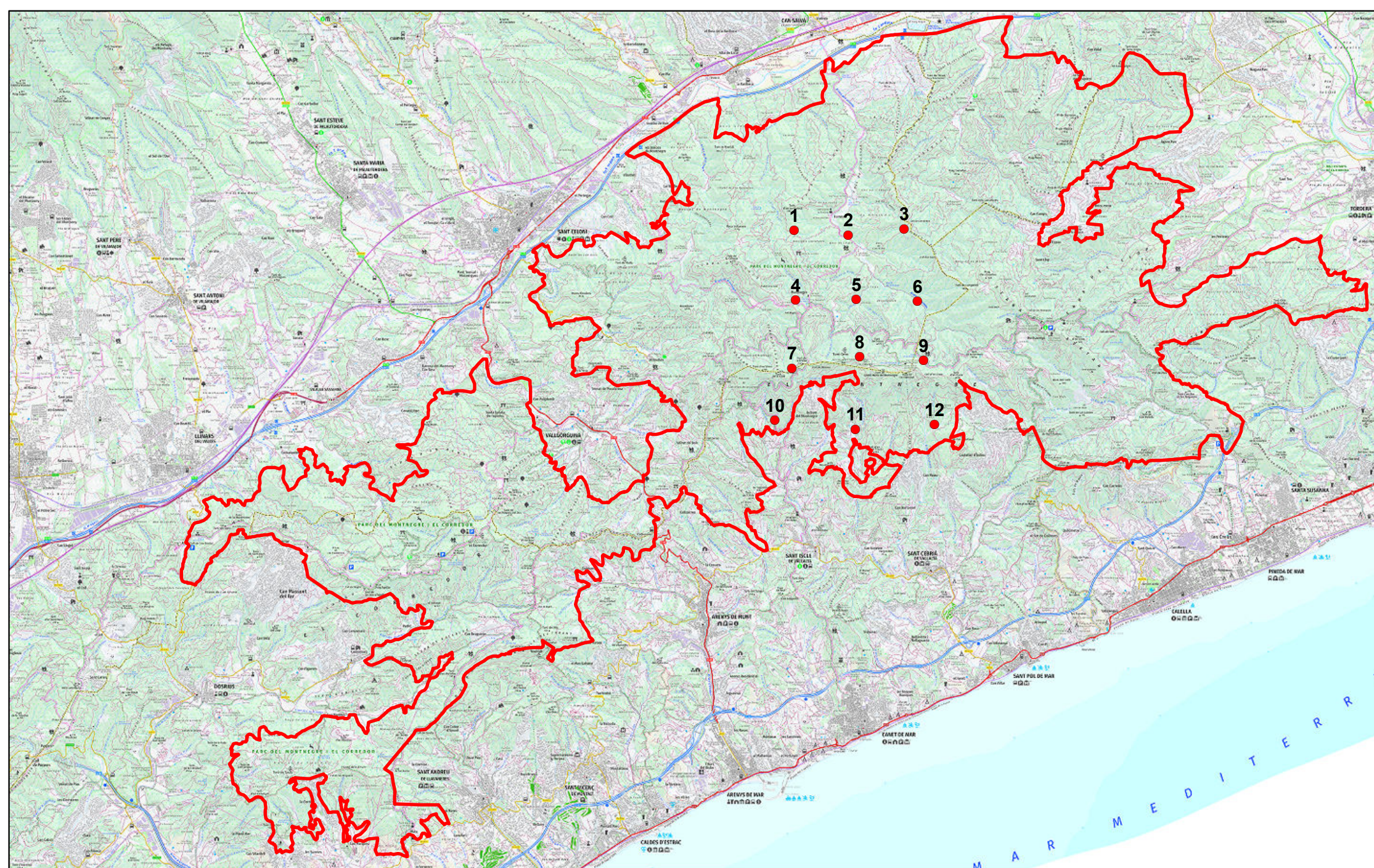
Vilella, M., & Sayol, F. (2021). Pla de seguiment del gat fer i altres mesocarnívors al Parc Natural del Montseny i al Parc del Castell de Montesquiu (2020-2021). Memòria tècnica del Grup de Naturalistes d'Osona (GNO-ICHN).

Vilella, M., Soler, X., & Sayol, F. (2021). La comunitat de carnívors de les Guàrdies. Càtedra de l'Aigua, Natura i Benestar: Eumo.

Documents annexats (2)

Annex 1. Distribució dels 12 punts de mostreig al Parc del Montnegre i el Corredor.

Annex 2. Mapes de distribució per cada espècie de mesocarnívor, la mida del punt representa el valor de RAI (Índex d'Abundància Relativa), expressat a partir del nombre de contactes/100 dies de mostreig.

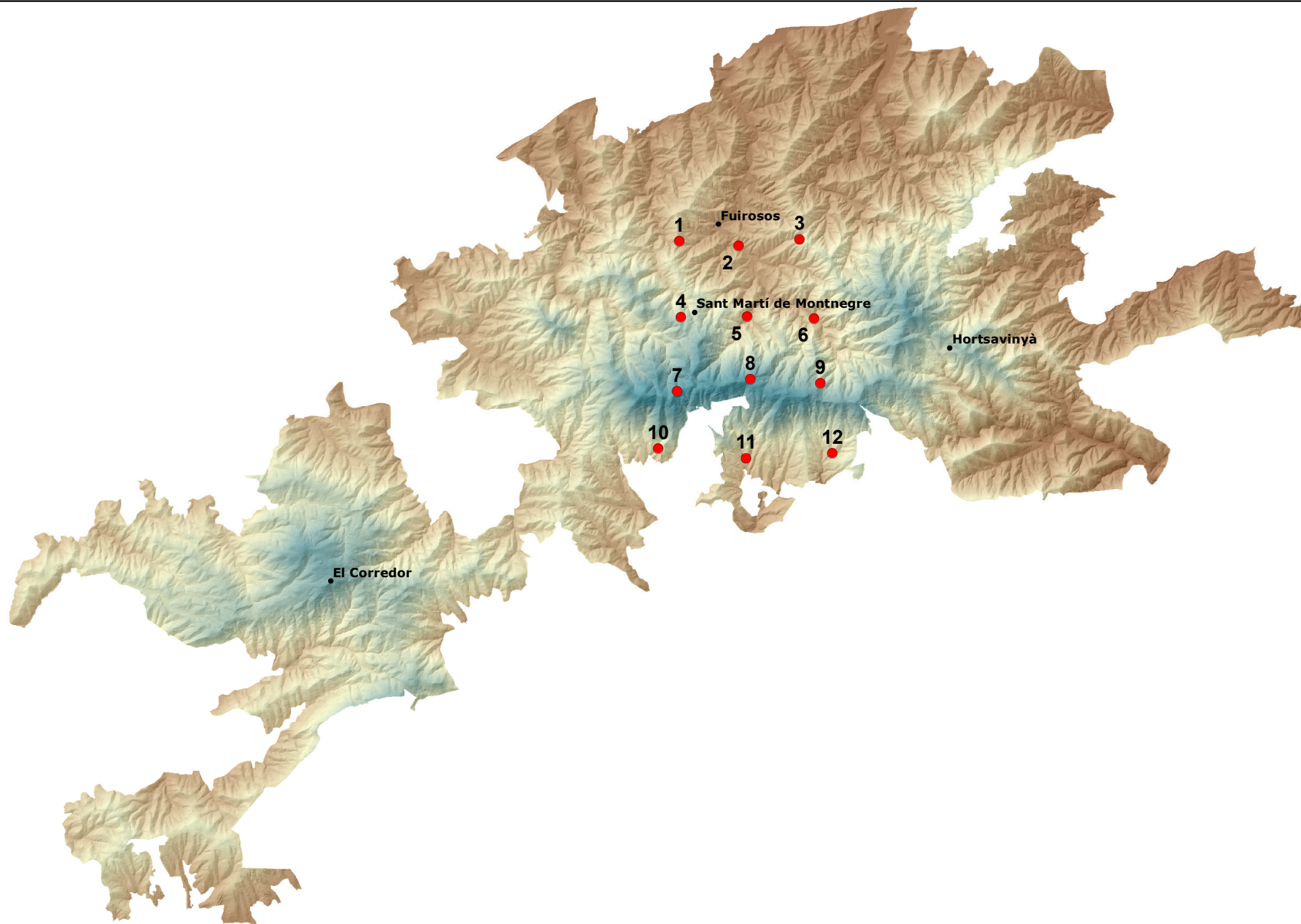
- Límit parc natural
- Situació càmeres

Pla de seguiment del gat fer i altres mesocarnívors

Bases utilitzades: ICGC

0 1 2 4 Km

Situació càmeres

Pla de seguiment del gat fer i altres mesocarnívors

Bases utilitzades: ICGC

0 1 2 4 Km

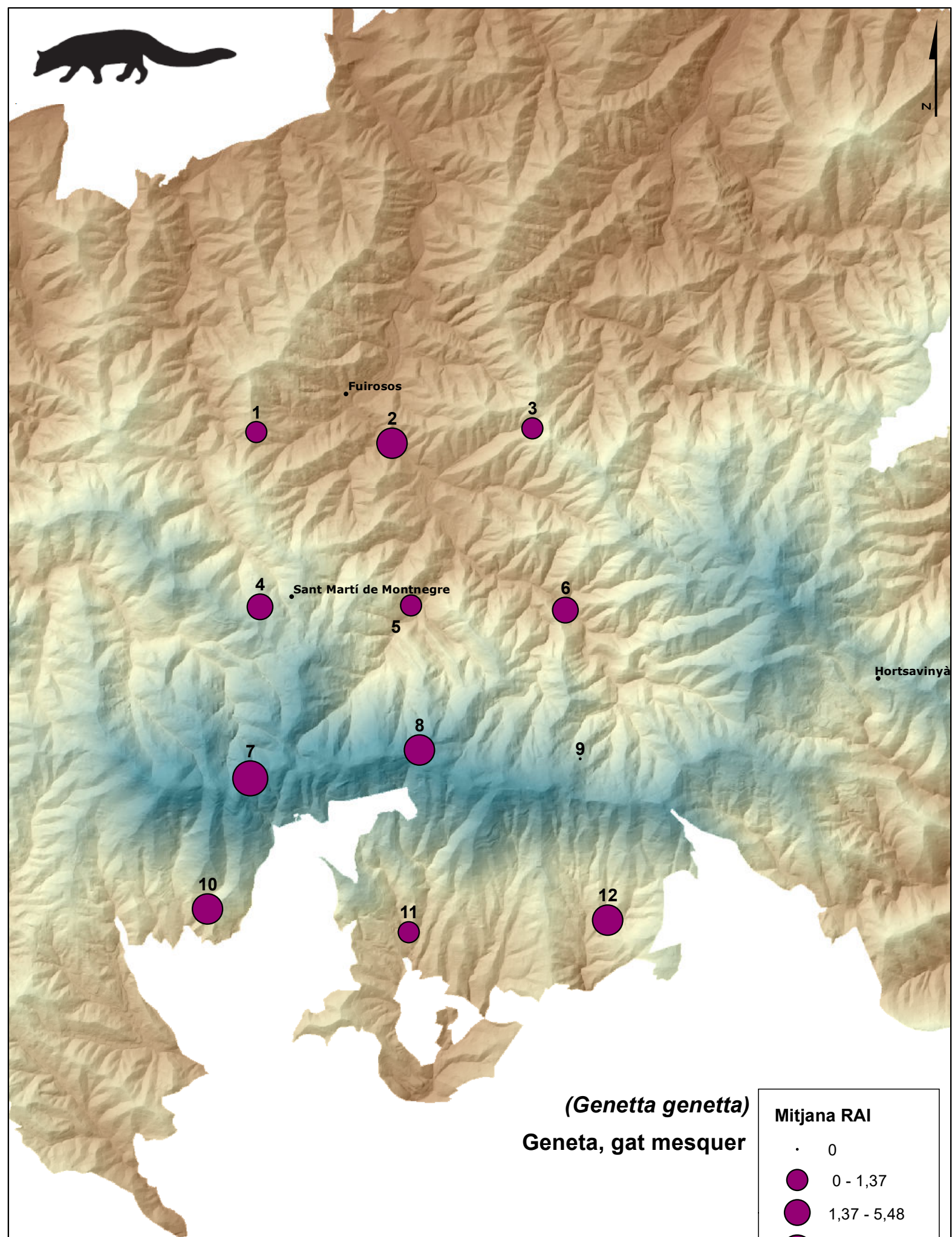

Diputació
Barcelona

Xarxa de Parcs Naturals

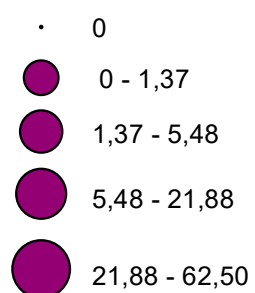
gisfera

COOPERATIVA ECOMENTAL

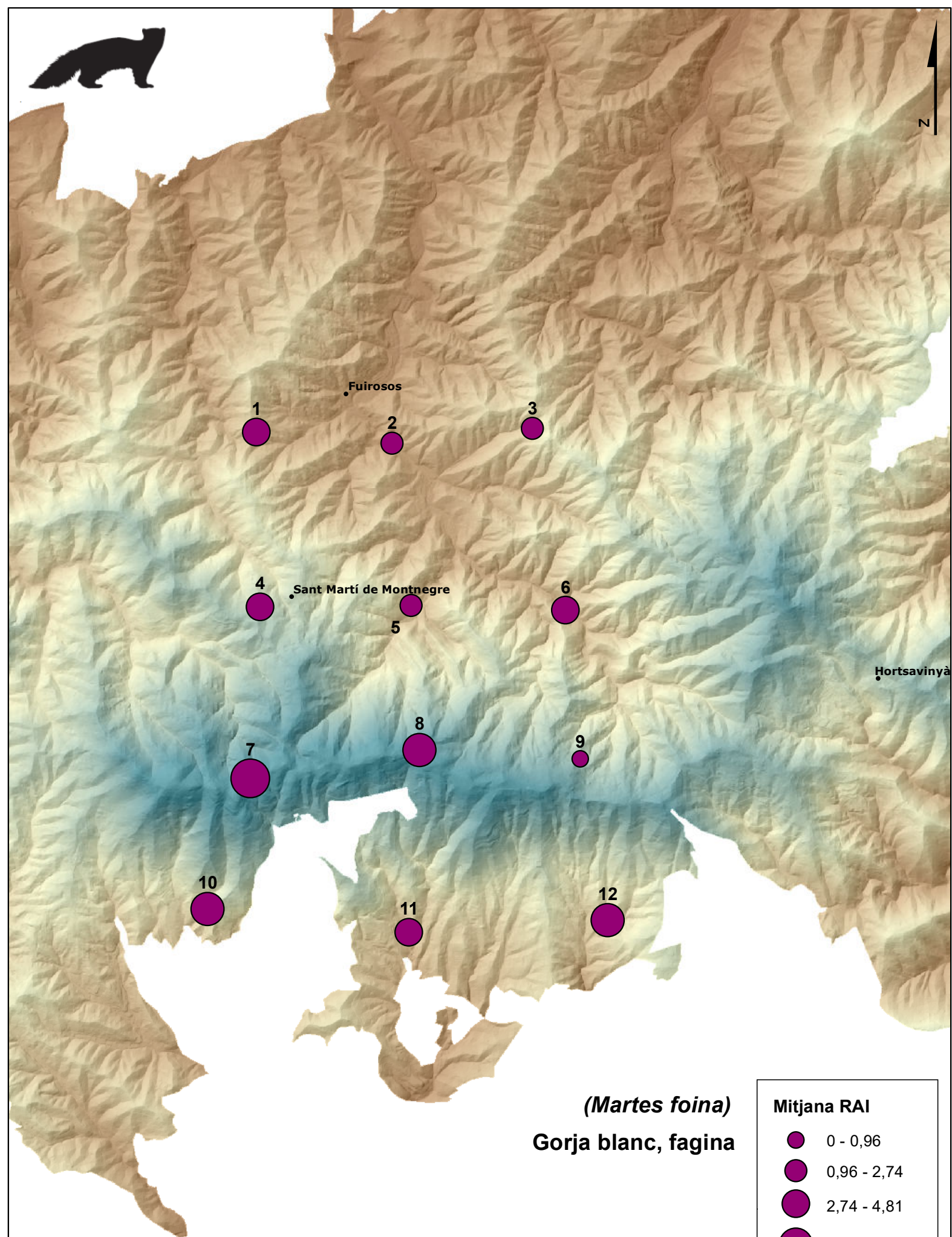

(*Genetta genetta*)
Geneta, gat mesquer

Mitjana RAI

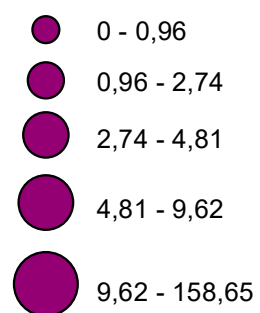

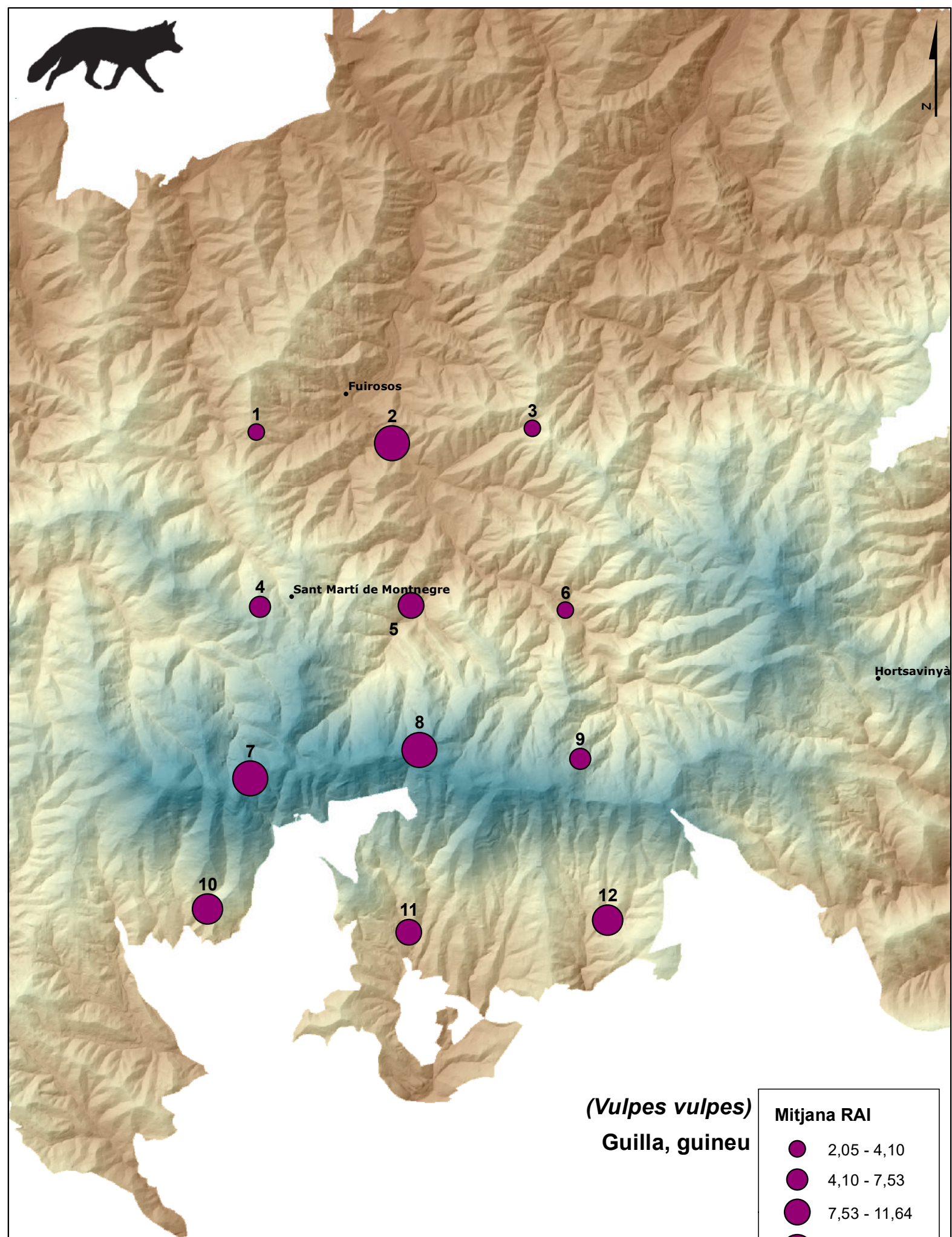
Bases utilitzades: ICGC

(Martes foina)
Gorja blanc, fagina

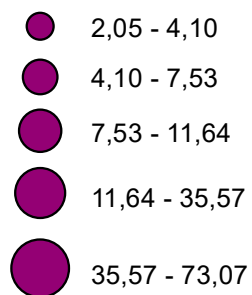
Mitjana RAI

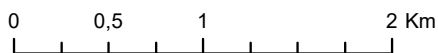
(Vulpes vulpes)
Guilla, guineu

Mitjana RAI

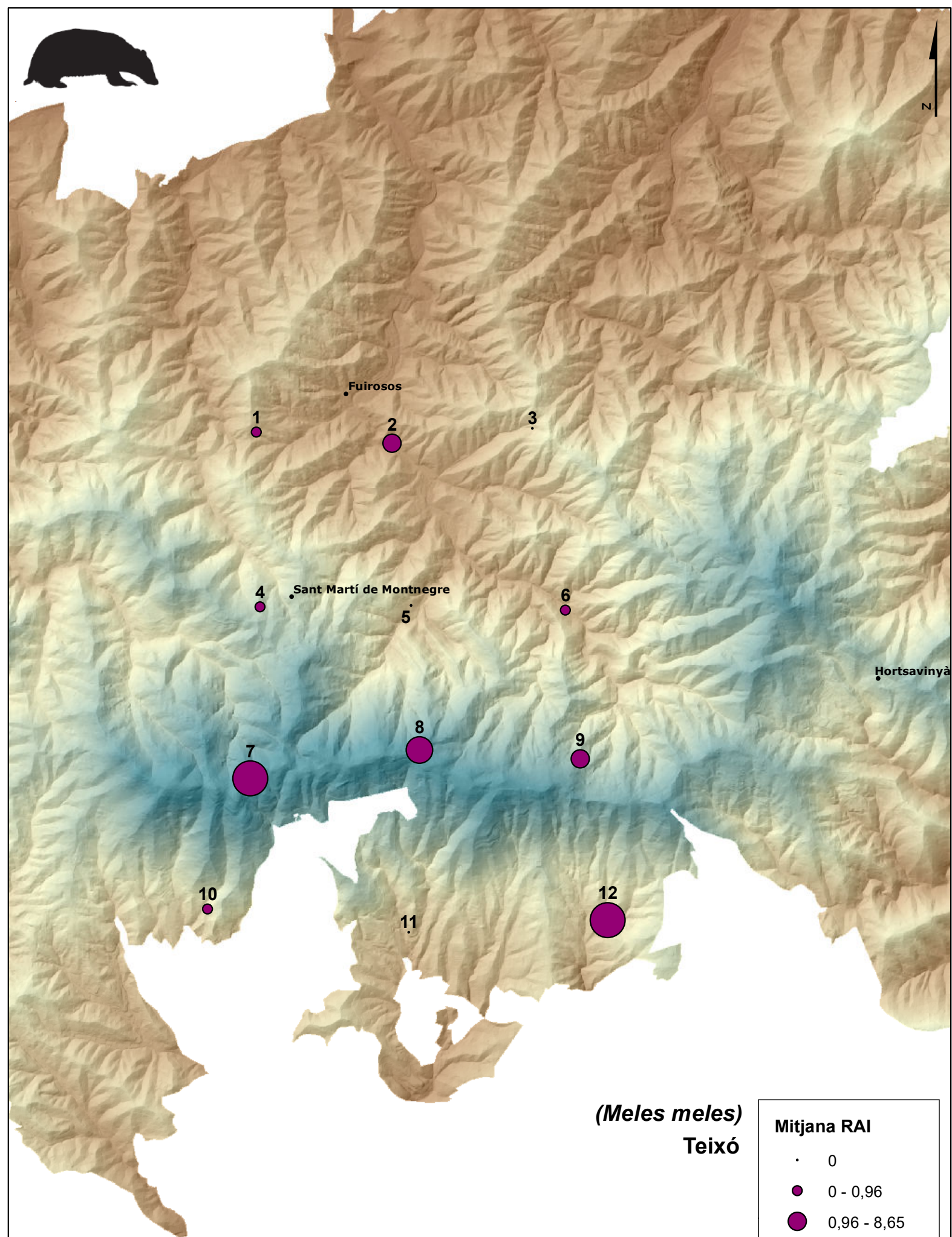

Diputació
Barcelona

Xarxa de Parcs Naturals

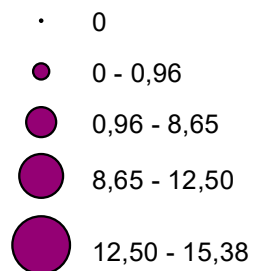

Bases utilitzades: ICGC

(*Meles meles*)
Teixó

Mitjana RAI

Bases utilitzades: ICGC